

ZE ZNOJMA AŽ DO RUMUNSKA



Protože už zdejší cesty, lesy jsou nám pořád málo, padnul návrh, že by snad stálo jednou zato, zažít něco více a vyrazit si za hranice.

Termíny pětkrát pozměněny, pak stroje už jsou naloženy, proviant chlast a palivo, teď v klidu můžeme jít na pivo.

V den odjezdu když hodina H udeřila, stali se z nás stěhováci – to byla celkem síla!

Těch dlouhých pár hodin zpoždění – není to snad zlé znamení?

„Chlapi mějte přece rozum! Dáme ještě kafičko, noviny, a pak značnou rychlost našim vozům!“

Karel rychle, hbitě, trochu šíleně, cestu po dálnici razil, Václavík se za ním jen opatrně plazil,

no Luďa mu to plynem na zem, pak přiměřeně kazil.

Karel spěchá, šlape na plyn, Sprinterem vzduch rozráží, Pavel jenom skřípe zuby, čelem o sklo naráží –

„Příště raději jedu vlakem“ – a zkoumá cestu k nádraží...

Však Karlův tým se octnul v kleštích, když projížděl Budapeští,

když po osmé bloudil v kruhu – čest a sláva dobrodruhům!

Říkáme jim – *„Milý druhu v silném časovém jsi dluhu!*

Otoč tu svou starou káru napravo – do Temešváru!“

Celník zvědav – nemáte tu Kalašnikov někde ve voze?

Luďa tisknul pistol v gatích pevně na noze.

Příjezd do vsi, do Ravensky, byl jen samá romantika.

Všude klid – a náhle člověk – Čech a co to na nás hýká?

„No jó Češi se zase přišli roztahovat!“

Karel už kráčí zhurta vstříc mu hubu vymalovat.

Tak tohle už snad nikdy více!

Pak přikalil pan hostitel a už tekla proudem slivovice.

Po pár ločích a dobrých slovech, co zahlásil pan domácí,



KÝCH HOR

quad magazín - www.iQuad.cz



vztek z uvítání se z našich ksichtů rychle vytrácí.

U Pražáků na dvorečku, hned vedle malé kupky hnoje, zaparkovali jsme naše hbité, mrštné, nabroušené stroje.

V kuchyni na dvorku se už pro nás vaří skvělé nočky, s Václavem se pod dekou muchlujou čtyři místní kočky.

S ranním sluncem – před polednem jsme šťastní vyrazili těšící se na hory – dolů, plni jezdecké síly.

Dle dohody ze včerejška, chceme jet už k tomu cíli, kdo myslí si, že dopadlo to, tak ten se hodně mýlí!

Václav, jak již je tradicí, jedoucí vždy na špičce, zastavil se prudce, pravíc rázně, náhle:

„A já bych jel radši támhle!“

S tou urputností divého vepře, kdo by se mu teďka vzepřel?

A tak jedem nazdařbůh, jestli dobře? Ví jen Bůh!

Pak cesta končí – padlé stromy ty holou rukou nejdou zlomit...

Pak u potoka rychlý oběd – z nás teď nikdo nevěda, zda na zádech neucítí drápy medvěda.

Tak připravuju makaróny – Václav praví: *„Já chcu maso!“*

Já si z toho chlapa asi brzo hodím laso...

Všechny cesty vzhůru – dolů, údolím řek a prudkých strání, nikde vida žádných blbů, co ti v super jízdě brání.

Mávají tu taky všichni, ale ne klackama a blondáté sexy Romky se otáčejí za náma.

Po obědě na kopečku, když pojedli jsme zdravě, dáchlí jsme si dvacet minut – v pohodičce – v trávě.

Na pokoji, po večeri, chvíli po setmění,

..: A T V :..

..:CESTOPIS

v tichosti a pomaloučku se dramaticky vzduch tu mění.
Ne tajně tu každý pouštěl svůj bojový bioplyn,
stačilo jen ve tmě škrtnout – z baráku by zbyl jen dým...

Kája ráno chystal stroje opět do terénu,
teď vidí, zkoumá, pozoruje, neobvyklou změnu!
Včera nabral spousty prachu na cestách i přes návěs,
úporně to teďka čistí. „Na filtry já jsem pes!“
Cestou v horách na chalupách – všude švestky, Rakije,
jízda pod vlivem jen byla - „Kdo nepije – ten nežije!“
Václav jede ze žbrdolu – ruka v plyn a z laufu dým
a náhle výkřik děsu, hrůzy: „Já se asi převrátím...“
Ivan, Karel i se synkem spali zas kdesi v rokli,
v noci cvrnkli do textilu, ale tvrdili, že zmokli...
Druhý den vypuklo velké pátrání,
historiky a fantazie hrůzu nahání.
Jedem tedy zdatně pátrat po těch synech vlasti,
říkáme si ten náš Karel: Ten to zase zmastil!
Luďa zas už roupama neví kudy z nudy,
tak se svým Bladem po kopečkách zvesela si válí sudy.
Malý Bladek po těch ranách snad už ani nedýchá,
vzápětí ho léčí hbitá ruka Bédi Fendricha.

Večer, když jsme po bloudění k domu dorazili,
tak ti hoši naši ztracení se taky objevili.
Tak byla noc čarovná samej chlast a dlouhý dým,
prej jsem chtěl spát v maštali, ale to jim nevěřím.
Na základě událostí když jsem šel ven blejt,
složil jsem smuteční píseň – jmenuje se: Můj malý Blade.
Ráno, když se probouzím, nejsem zrovna svěží,
a železnej hadrověšák na mě křížem leží.
Pachatele atentátu vypátrám už asi stěží..
Na zpáteční cestě domů v Rakousku u řady stromů,
stojí Sprinter – Mercedes, v nádrži je už zase bez.
V tom po cestě se blíží muž – přes rameno prázdný barel,
To s úsměvem z Ameriky blíží se vysmátý Karel.
Pánové – jsme všichni v krizi – slyšel jsem to v televizi.
Jen za dvacet éček nafty do suchého vozu,
nejvíc je důležitá – ekonomika provozu.
No všechno bylo v pohodě a snad jen díky náhodě –
toho červa co vztek zahubí, jsme nedali si přes huby.
Však mraky z čela jako vždycky zažene ten doktor čas,
Na další cestu do neznáma se jistě těší každý z nás...

Text: Luděk Minka

Foto: Luděk a spol.

